

ע"פ 46909/09-17 - וסאם אבו עמשה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 46909-09-17 אבו עמשה נ' מדינת ישראל

לפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד
כבוד השופט שמואל בורנשטיין
כבוד השופטת דבורה עטר
המערער וסאם אבו עמשה
נגד
המשיבה מדינת ישראל
פסק דין

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בת"פ 9160-11-12 (בית משפט השלום בכפר סבא) בנהיגה ללא רישיון על אופנוע קווסאקי (להלן: "האופנוע"), במסירת הודעה כוזבת למשטרה בכך שטען שנפגע בתאונה על ידי רכב אחר בהיותו הולך רגל ולא בתאונה עצמית, במתן עדות שקר בתצהיר שהגיש בתביעה אזרחית ובעדות שהעיד כנגד חברת הביטוח קרנית שבה ביקש לפצותו בגין פגיעתו בתאונה בסכום של ₪ 280,000 ובניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

2. המערער נידון ל-5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, לתשלום קנס בסכום של ₪ 180,000 ולמאסר על תנאי של 10 חודשים בתנאים המופיעים בגזר הדין.

3. הערעור מופנה כלפי הרשעת המערער וכלפי גובה הקנס שהוטל עליו.

4. על פי מה שנקבע בהכרעת הדין של בית משפט קמא, המערער נהג ביום 27.1.06 באופנוע ללא רישיון נהיגה, בשעה 15:05, בהיותו בקילומטר ה-43.2 בכביש 444 הוא התנגש במעקה הבטיחות שמצוי בשולי הכביש, נזרק מהאופנוע לעבר המעקה ונחבל בראשו. המערער פונה לבית החולים בלינסון כשהוא מונשם, אושפז עד ליום 13.3.06 ולאחריו הופנה לשיקום בבית לוינסטין.

מיד לאחר התאונה, עוד לפני שהגיעו שירותי ההצלה ובוחן התנועה ארז קפלן (להלן: "הבוחן") למקום התאונה הגיעו אחרים למקום, העמיסו את האופנוע על טנדר והעלימו אותו.

בהמשך סיפר המערער לחוקרי המשטרה כי הוא נפגע בתאונה כשהלך הליכה ספורטיבית על ידי רכב מאזדה שברח ממקום התאונה ועל פי הנתונים שנמסרו לאחר מכן לחוקרי המשטרה, מדובר היה ברכב גנוב.

ביום 4.9.07 הגיש המערער תביעה כנגד חברת הביטוח קרנית לקבל פיצוי בסכום של 280,000 ₪ בגין נזקי התאונה וטען בכתב התביעה שהוא נפגע על ידי רכב מאזדה בהיותו הולך רגל כדי לקבל את הפיצויים.

במסגרת ההליך המשפטי הנ"ל הגיש המערער תצהיר כוזב לתמיכת טענותיו וביום 15.12.09 העיד בכזב שהתאונה נגרמה בהיותו הולך רגל.

5. במענה לכתב האישום בבית משפט קמא הכחיש המערער שהוא רכב על האופנוע וחזר על טענתו לפיה הוא נפגע כאשר הלך בצד הכביש על ידי מכונית גנובה שברחה מהמקום.

6. מפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, מהראיות בכתב ובעל פה שהובאו בפניו, מהודעת הערעור ומכתב התגובה של המשיבה ומטיעוני ב"כ הצדדים בפניו, עולה כי המחלוקת העיקרית בין הצדדים היא בדבר השפעתם של מחדלי חקירה שצוינו על ידי בית משפט קמא, ושאלך אנו שותפים להם, על יכולתו של המערער להתגונן, שכן לטענת ב"כ המערער, מדובר בנזק ראיתי משמעותי שנגרם להגנתו של המערער ושהיה צריך להביא לידי כך בגין הגנה מן הצדק או, למצער, לזיכויו לגופו של עניין.

7. ב"כ המערער טען ארוכות בהודעת הערעור ובטיעוניו בפניו כי במהלך החקירה נמנעו חוקרי המשטרה והבוחן מלבצע מספר רב של דברים שהיה עליהם לבצע במסגרת עבודתם ושהיו יכולים להוות הגנה למערער מפני האישום שהוגש נגדו.

לטענתו, אמנם חוקרי המשטרה עושים בדרך כלל את מלאכתם נאמנה אך לא כך היה בתיק נושא הערעור, שכן מדובר במחדלי חקירה רבים "זועקים עד לב השמיים" ולעומתם גרסתו האמינה של המערער, המומחה מטעמו ועדי ההגנה, לרבות בני משפחתו, מושלכת אל "תהום הנשייה".

8. ב"כ המערער טוענים כי ההגנה מסרה גרסה מלאה ואמינה שמבוססת על עדות המערער, על גרסת עד הראיה מוחמד עזאם, על חוות דעת המומחה משה וייסמן ועל עדותו בבית המשפט ועל עדות השוטר ואיל זיאן, שהעיד כי כאשר הגיע למקום האירוע אמרו לו אנשים שרכב דרס את המערער וברח ומידע זה נמסר לו אף מהצוות הרפואי שטיפל במערער.

9. באשר לדברי השוטר, נאמר מיד כי אנו, כמו בית משפט קמא, איננו מתעלמים מהדברים אך השוטר זיאן אמר בעדותו אמנם כי כאשר הגיע לזירה נאמר לו על ידי הנוכחים שרכב דרס את המערער וברח וכך גם נמסר לו על ידי אנשי מד"א שטיפלו במערער. עם זאת, בהמשך הדו"ח עדכן השוטר כי מדובר בתאונה עצמית של אופנוע בהתאם למידע שהתקבל ומה שנמסר לו מהבוחן.

כך גם אמר השוטר זיאן, כמו השוטר זיו שושני שהגיע למקום, כי ראה את המערער שוכב פצוע מעבר

למעקה הבטיחות ומסביבו כתמי דם, שנמצאו שם על ידי הבוחן.

בית משפט קמא התרשם כי מדובר בעדות מפי השמועה ולא בעדות ישירה של מי שנכח סמוך לאחר האירוע או בזמן קרותו, ולכן העדיף, בצדק, להסתמך על עדים שעל פי דבריהם היו עדים ישירים לתאונה, כמו בעל המסעדה סרחאן נאשף (להלן: "נאשף") (ראה עמ' 207-213 להכרעת הדין) והמתדלק בתחנת הדלק עמיד ג'אבר (להלן: "עמיד") (ראה עמ' 206 להכרעת הדין).

10. אף אנו סבורים כי צדק בית משפט קמא כאשר העדיף לקבוע ממצאים על סמך דבריהם של נאשף ועמיד בחקירותיהם במשטרה ובחקירותיהם על ידי החוקר מטעם חברת הביטוח, סעיד (להלן: "סעיד") ולא להסתמך על עדויות השמועה הנ"ל וכן אנו סבורים, לאחר שעיינו בהודעות שמסרו העדים הנ"ל ובתמלילי חקירותיהם על ידי סעיד, כי צדק בית משפט קמא כאשר העדיף את הדברים שאמרו בהזדמנויות הנ"ל על פני הדברים הסותרים שאמרו בעדויותיהם בבית המשפט כעבור שנים רבות.

כך הם פני הדברים גם כאשר לא הוכח בפני בית משפט קמא שהייתה השפעה פסולה על דבריהם של העדים הנ"ל בבית משפט קמא.

11. בית משפט קמא בחן היטב את האמור בחוות דעתו של הבוחן ואת הדברים שאמר בעדותו ולא קיבל אותם כתורה מסיני אלא, למשל, כאשר לא היו בפניו ראיות לסוג האופנוע (קוואסאקי) שעליו רכב המערער על פי הנטען, לא קיבל בית משפט קמא את דברי הבוחן בעניין זה, שהתבססו על השערה (ראה עמ' 197 להכרעת הדין) אלא קבע שמדובר היה באופנוע בצבע ירוק-לבן, כאשר צבעו של האופנוע נתמך בממצאים שנמצאו בזירה ובדברים שנאמרו על ידי בני משפחתו של המערער בכל הקשור להימצאותם של אופנועים בסביבת מגוריו.

12. בית משפט קמא תיאר במפורש את הפעולות שעשה הבוחן שהגיע למקום התאונה בשעה 16:00 ואימץ את מסקנותיו לפיהן מדובר בתאונה עצמית של המערער שרכב על אופנוע והתנגש במהירות של לפחות 81 קמ"ש במעקה הבטיחות, כתוצאה מההתנגשות עף לעברו השני של המעקה, נחת ליד עמוד תאורה במרחק של כ-27 מטרים ואילו האופנוע החליק ועף לכיוון אחר.

13. בית משפט קמא לא התעלם מדברים שאמרו השוטר זיו שושני באשר לשברי הפנס שנראו לו כשברי פנס של רכב ומכך שהמהירות שקבע הבוחן חושבה על פי נוסחה מתמטית אך כאשר מדובר בבוחן ניתן לאמץ את המהירות גם על פי הנוסחה המתמטית שכן מדובר בנושא שהוא בתחום מומחיותו.

עם זאת, גם אם לא היינו מקבלים את מהירות הנסיעה של האופנוע, הרי אין בכך כדי לפגום באמון שנתן בית משפט קמא בבוחן, המבוססת גם על "עדות אילמת" שנמצאה במקום התאונה המלמדת על אופן התרחשותה (ראה עמ' 201 למטה להכרעת הדין).

13. כאמור, בית משפט קמא לא התעלם מהבעיות שהתעוררו על ידי מומחה ההגנה, משה וייסמן (להלן: **"המומחה"**) אך קבע, לאחר ששמע את עדות הבוחן והתרשם ממנו, כי מדובר בבוחן מהימן ומקצועי שאין בבעיות שעלו במהלך עדותו כדי לפגוע במסקנתו שמדובר בתאונה עצמית של רוכב אופנוע ולא בפגיעה שפגע רכב במערער בהיותו הולך רגל.

14. כאמור, בית משפט קמא סמך את ממצאיו באשר להיות התאונה תאונה עצמית גם על הדברים שאמרו עמיד ונאשף בחקירותיהם במשטרה ובחקירותיהם על ידי סעיד וכן על הקלטת הדיווח על התאונה למוקד 100 כפי שהונצחה בקלטת ת/13, לפיה המודיע, העד עבד חאג' יחיא, הודיע כי במהלך התאונה הנפגע עף מהאופנוע.

אמנם מן הראוי היה לזמן את המודיע לחקירה במשטרה, אך לאור הדברים הברורים כפי שנקלטו במוקד ושעל פיהם הוזעקו גורמי ההצלה והבוחן למקום האירוע, אין לראות באי זימונו משום מחדל שפגע בהגנתו של המערער, גם אם בעדותו בבית המשפט התכחש לאמירת הדברים, לא רק לתוכנם אלא גם לעצם העובדה שהוא זה שהתקשר למשטרה, הכחשה שלא התקבלה כאמינה על ידי בית משפט קמא.

15. אנו רואים עין בעין עם בית משפט קמא את חשיבות עדותו של עמיד, שלדבריו לבוחן במקום התאונה (ראה המזכר ת/33), בהודעה ת/29 ולסעיד ראה את התאונה ותיאר אותה כפי שתיאר הבוחן, דהיינו, תאונה עצמית של המערער כשרכב על האופנוע וכן הוא ביסס את גרסת המאשימה לפיה האופנוע נלקח מזירת התאונה על ידי טנדר שהגיע למקום עוד לפני שהגיעו כוחות ההצלה והבוחן.

16. דבריו הנ"ל של נאשף אינם עומדים בפני עצמם אלא נתמכו בדברי המערער בהודעתו ת/24 לפיה לאחיו נביל יש טנדר מסוג סובארו או טויוטה בצבע לבן, אם כי הוא הכחיש שהאופנוע פונה מהזירה על ידי רכב.

17. לאחר שעיינו בעדותו של נאשף בבית המשפט, הגענו למסקנה כי צדק בית משפט קמא כאשר העדיף את מה שאמר בהזדמנויות הקודמות, סמוך לקרות התאונה, על פי הדברים שאמרו בעדותו, שכן בעדותו הוא הכחיש את הדברים שאמר לסעיד, אשר תועדו בקלטת השיחה ביניהם כפי שתומללה בת/30 וכפי שסיפר עליהם סעיד בעדותו בבית המשפט, אשר נמצאה מהימנה על בית משפט קמא וגם אנו לא ראינו כל סיבה שלא להאמין לו מהנימוקים שנמנו בעמ' 211-212 להכרעת הדין.

התרשמותו של בית משפט קמא לפיה מדובר בהיתממות של נאשף ובניסיון להסתיר את מה שהוא יודע היא התרשמות שעולה לא רק מעדותו בפני בית משפט קמא אלא גם מהמסמכים שסותרים את הדברים הנ"ל, כפי שהובאו לעיל.

18. בית משפט קמא ביסס את הכרעתו גם על עדותו של בעל המסעדה עמיד, כפי שנמסרה בהודעתו

ת/28 לפיה הוא מכיר את המערער, הוא כל הזמן עם אופנועים וזוכר שעשה תאונה עם האופנוע במקום.

גם עד זה טען שבשל חלוף הזמן מאז מסר את ההודעה הנ"ל הוא לא זוכר את תוכנה, הוא שלל היכרות עם המערער והכחיש שראה תאונה בכביש בטענה שתחנת הדלק נמוכה מהכביש.

19. ב"כ המערער מייחס חשיבות להסבר שנתן עמיד בעדותו בבית המשפט לפיה הוא לא ראה את התאונה בכך שתחנת הדלק שבה עמד נמוכה מהכביש (ראה עדותו בעמ' 56 למטה ועמ' 57 למעלה לפרוטוקול).

ב"כ המערער טוען לקיומו של מחדל נוסף כאשר חוקרי המשטרה לא הלכו עם עמיד למקום שבו עמד, לטענתו, כאשר ראה את התאונה ולא בדקו אם ניתן לראות מאותו מקום את מקום התאונה.

ההגנה מבססת טענתה לפיה לא ניתן לראות את מקום התאונה ממקום עמידתו של עמיד על חוות דעתו של המומחה לפיה על פי שדה הראיה שערך מכיוון תחנת הדלק למקום התאונה הוא מצא שלא ניתן להבחין ממרחק זה בתאונה ולכן הטענה שנאשף היה עד לתאונה וראה אותה, לא אפשרית בגלל הפרשי גובה (ראה עמ' 11 למעלה ו-14 לחוות הדעת).

20. בית משפט קמא התייחס ארוכות לחוות דעתו ועדותו של המומחה (ראה עמ' 243-247 להכרעת הדין) ואיננו רואים כל סיבה להתערב בהתרשמותו מעדותו של המומחה ובליקוי העיקרי שמצא בחוות דעתו ובעדותו בכך שחוות הדעת והדברים שנבדקו על ידי המומחה נעשו כעשר שנים לאחר התאונה וכן על הליקויים האחרים שמצא בחוות דעתו בכך שלא התייחס לנזק שנגרם למעקה הבטיחות ולחוסר יכולתו לקבוע אם סימני הצבע שייכים לרכב או לאופנוע.

אמנם בית משפט קמא מצא בסיס לטענותיו של המומחה ולפגמים שמצא בחוות דעתו של הבוחן, אך קבע כי אין בהם כדי לקעקע את מסקנות חוות דעתו של הבוחן או לערער את מהימנותו ומקצועיותו, במיוחד כאשר נכח בזירת התאונה ובדק את הממצאים שהיו באותה זירה.

21. בית משפט קמא התייחס לעדותו של המערער ולעדויות בני משפחתו והקביעות שקבע לגביהם מקובלות עליו, שכן מדובר בקביעות מהימנות המבוססות על התרשמותו מעדויותיהם בפניו ועל השוואת הדברים שאמרו בעדויותיהם לדברים שאמרו עדים אחרים ולממצאים שנמצאו בזירת התאונה.

22. באשר לגרסתו העקבית של המערער לפיה נפגע על ידי רכב חולף בהיותו הולך רגל, קבע בית משפט קמא כי הדברים סותרים את הדברים שאמרו אביו ושני אחיו לפיהם בסביבת מקום מגוריהם נמצאים אופנועים וסותרים את הדברים שאמר בהודעתו ת/16 לפיהם הוא מכיר אופנוע מסוג קוואסאקי בבצע ירוק-לבן שהיה בסביבת ביתו אך לא יודע למי הוא שייך, כאשר בעדותו בעמ' 127 למעלה טען שלא מכיר כלל אופנוע בצבע כזה ולא זוכר אם לשכן שלו היה אופנוע כזה.

עוד מנה בית משפט קמא סתירות מהותיות רבות שיורדות לשורש השאלות השנויות במחלוקת, כפי שמנה בעמ' 224-226 להכרעת הדין, ובמיוחד חוסר ההסבר של המערער לפיו לא הזכיר את קיומו של עד הראיה עזאם בהודעה שמסר ת/7, שבה שמר על זכות השתיקה.

כך גם נסתרת עדותו של המערער בעדויות הבוחן והשוטר רחאל, מבלי שהמערער נתן הסבר מדוע ישקרו ומבלי שנתן הסבר לדברי עמיד לפיהם הוא נהג כל הזמן לרכב את אופנוע, כאשר המערער אמר שהוא לא מכיר את עמיד ולא מסוכסך איתו.

23. בית משפט קמא התייחס לעדותו של עזאם בעמ' 227-232 להכרעת הדין ולסתירות שמצא בגרסתו (ראה עמ' 229-232 להכרעת הדין). כך גם נסיבות וזמן איתורו על ידי אחיו של המערער, נביל, מצדיקות את חוסר האמון בעדותו (באשר לנסיבות איתורו של עזאם ראה עמ' 233-235 להכרעת הדין).

24. בית משפט קמא התייחס לעדויות אביו של המערער, אחמד, ולעדויות אחיו, ואסים ונביל.

ואסים העיד שהוא נוהג להתעסק באופנועים והוא ידע שהיה קיים אופנוע מסוג קוואסאקי בצבע ירוק-לבן וגם לשכנם אסלאם היה אופנוע כזה, והשכן רכב עליו גם לאחר התאונה.

בית משפט קמא מצא סתירה בין עדותו של ואסים בקשר לאופן הגעתו למקום התאונה אך קבע שהעובדה שהגיע למקום התאונה דקות ספורות בלבד לאחר קרותה, מלמדת על האפשרות שהוא ואביו הגיעו למקום עוד לפני כוחות ההצלה.

בית משפט קמא גם לא ייחס מהימנות לדבריו של אביו של המערער, אחמד, והנימוק שמצא לאמירת דברים לא נכונים מפיו במהלך עדותו, דהיינו, הרצון לסייע לו לקבל פיצוי מחברת הביטוח, מקובל גם עליו.

עדותו של נביל, אחיו של המערער, תומכת בגרסה לפיה פונה האופנוע על ידי טנדר שהגיע למקום מיד לאחר התאונה, בכך שאמר כי אסף את אביו, לאחר שנודע לו על קרות התאונה, בטנדר סובארו בצבע לבן עם ארגז מאחור.

המסקנה שהסיק בית משפט קמא מעדויותיהם של אביו ושני אחיו של המערער לפיה רב בהם הנסתר על הגלוי וכי הם לא היססו למסור מידע שקרי, גם כאשר המידע ניתן לבדיקה על ידי גורם אובייקטיבי, מקובלת עליו ומצדיקה את חוסר האמון שנתן בית משפט קמא בדבריהם.

25. אף אנו, כמו בית משפט קמא, איננו מתעלמים ממחדל החוקר בני סמו לקבל את החומר הנוסף שביקש למסור לו עו"ד קולקר, שייצג את המערער בהליך האזרחי.

אכן, מדובר במחדל כאשר חרף פניותיו הרבות של עו"ד קולקר סירב החוקר בני סמו, מנימוק לא ענייני, לקבל את החומר אך סירוב זה, עם כל זה שניתן לגנות אותו, לא פגע בהגנתו של המערער, שכן

עו"ד קולקר ניסה לאתר את הרכב הפוגע בכוחות עצמו בהתאם למספר שנמסר לו על ידי עזאם, ומבירור שערך עלה כי מדובר ברכב גנוב, מבלי שנעשה על ידי מי מהצדדים ניסיון לאתר את בעל הרכב הגנוב על מנת לאשש או לסתור טענה בדבר אפשרותו של הרכב הגנוב להיות במקום התאונה.

26. בית משפט קמא התייחס לעדותו של עד הראיה מוחמד עזאם (להלן: "**עזאם**") לפיה ביום האירוע היה בדרכו ברגל לתחנת הדלק כדי להיפגש עם חברים, ראה את המערער בא ממולו ברגל, הוא עבר את המערער והמשיך ללכת כשלפתע, כעבור מספר מטרים, שמע "בום", הוא הסתובב וראה את המערער על הרצפה. לדברי עזאם, הוא ראה את הרכב שפגע במערער, רשם את מספר הרישוי שלו בטלפון הנייד והרכב ברח מהמקום. לדברי עזאם, הוא התקשר לאמבולנס, נשאר במקום כעשר דקות עד שהגיע האמבולנס ועזב את המקום.

בית משפט קמא לא ייחס אמון לגרסתו של עזאם, שכן הוא לא פנה מיד למשפחת המערער ומסר להם את הגרסה הנ"ל בטענה שחשש מנקמה מצד בני משפחת הנהג הפוגע אלא רק כאשר פנה אליו אחיו של המערער, נביל, וביקש ממנו למסור את הדברים בתצהיר ת/35א.

בית משפט קמא מצא סתירות בין הדברים שאמר המערער בשיחה עם נביל, בין הדברים שאמר בתצהירו ובמיוחד בין הדברים הנ"ל לבין מה שאמר בחקירתו הנגדית לפיה הוא לא ראה בפועל את הרכב פוגע במערער אלא הסיק את הפגיעה לאחר ששמע חבטה והסתובב.

יש בכל אחד משבע הסתירות שמצא בית משפט קמא בגרסאותיו של עזאם בהזדמנויות השונות, ובשיהוי במסירת הגרסה לאחיו של המערער, כדי להצדיק את חוסר האמון שנתן בו בית משפט קמא ושאינו מצדיק התערבות ערכאת ערעור.

27. מכל האמור לעיל עולה כי בית משפט קמא לא התעלם מהמחדלים שנמנו על ידי ב"כ המערער בפניו ובפניו אך קבע, בצדק, שאין בהם כדי לפגוע פגיעה כזו בהגנתו של המערער המצדיקה את זיכוי בשל "הגנה מן הצדק", או לגופם של דברים, שכן יש בעדויות הבוחן, עמיד ונאשף, שנמצאו מהימנות על בית המשפט, כדי לבסס את הרשעתו של המערער, שהוא ועדיו לא זכו לאמון בית משפט קמא מנימוקים שלא מצאנו לנכון להתערב בהם.

28. לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור כלפי הכרעת הדין.

29. ב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפניו כי שגה בית משפט קמא כאשר הטיל על המערער קנס בגובה של 180,000 ₪ וזאת, לדבריו, כ"עונש" על ניהול הליך ההוכחות בפניו, שהיה הליך מורכב גם לדעת בית משפט קמא, כפי שכתב ברישא הכרעת הדין.

לטענת ב"כ המערער, בית משפט קמא לא התחשב בשיהוי שחל בהגשת כתב האישום, שגרם למערער עינוי דין, במחדלי החקירה שנטענו על ידו והתקבלו על דעת בית משפט קמא, במצב בריאותו

של המערער בעקבות פציעתו בתאונה, כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים ת/1-7/ שהוגשו בהסכמה לבית משפט קמא.

30. ב"כ המשיבה טוענת כי העונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות הוא עונש ראוי בהתחשב בניסיונו של המערער לקבל במרמה פיצויים בגין תאונה עצמית שהיה מעורב בה וזאת תוך הסתייעות בהגשת תצהיר שקרי לבית המשפט שבפניו הוגשה התביעה האזרחית.

31. עיון בגזר הדין של בית משפט קמא מעלה כי קבע נכונה את הערכים המוגנים בהם פגע המערער והם תקינות הליכי חקירה ומשפט ופגיעה בקניינה של חברת הביטוח והעמדת ביטחון המשתמשים בדרך בסיכון בהיותו נוהג באופנוע ללא רישיון.

המתחם שקבע בית משפט קמא שהרף התחתון שלו הוא מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות מקובל עלינו לאור פגיעת המערער בערכים המוגנים ונסיבות המעשים נושא הרשעתו.

בית משפט קמא לא התעלם ממצבו הרפואי המורכב של המערער, מהעובדה שרק לאחרונה החל לעבוד ולהשתלב בלימודים ומחלופי כ-11 שנים מאז האירוע ועד סיום ההליך, כאשר למאשימה אחריות על חלק מהזמן, גם אם חלופי חלקו נעוץ בהתנהגות המערער.

32. לאור האמור לעיל, עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות לתקופה של 5 חודשים אינו מצדיק התערבות ערכאת ערעור שכן הוא לוקח בחשבון את נסיבות ביצוע המעשים, את הפגיעה בערכים המוגנים וגם את נסיבותיו האישיות של המערער, כפי שמתוארות בתסקיר.

33. שונה המצב בכל הקשור לעונש הקנס בסכום של 180,000 ₪ שהוטל על המערער על ידי בית משפט קמא.

אמנם, המערער ניסה לקבל במרמה פיצוי בסכום של 280,000 ₪ אך נראה לנו כי קביעת קנס בסכום שאינו רחוק יחסית מהסכום הנ"ל, מבלי להתחשב במידה הראויה במצבו הרפואי של המערער, המשליך על מצבה הכלכלי של משפחתו ושלו, יש בה כדי להצדיק התערבות ערכאת ערעור.

34. לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור כלפי הרשעת המערער וכלפי עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות שהוטל עליו.

אנו מקבלים את הערעור כלפי גובה הקנס שהוטל על המערער וקובעים כי ישלם קנס בגובה של 100,000 ₪ ב-20 תשלומים רצופים ושווים של 5000 ₪ כל אחד החל מיום 1.11.18 ובכל 1 לחודש עד לפירעון המלא.

לא ישולמו 3 תשלומים במועד, יעמוד כל הקנס לפירעון מיידי ויועבר לגבייה על ידי המרכז לגביית

קנסות.

עונש המאסר על תנאי שהוטל על המערער יעמוד בתוקפו.

המערער יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות לקליטה והצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת
ביום 1.11.18 בשעה 08:00.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עבודות השירות יעמדו בתוקפם עד לסיומן.

ניתן היום, ב' סיוון תשע"ח, 16 במאי 2018, במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

אברהם טל, נשיא
אב"ד
שמואל בורנשטיין, שופט
דבורה עטר, שופטת